

gjemte hele Beholdningen til om Efteraaret, — og det var ikke noget enestaaende Exempel, det vide De Allesammen — og han folgte saa hele Sommerbeholdningen for omtrent 150 Dre pr. Pund, medens vor Pris for Sommermør i Fjor var gaaet ned til nogle og halvfjerdsindsstyve Dre, altsaa omtrent kun Halvdelen. Naar vi nu altsaa tænke os, at Prisen saaledes er gaaet ned til det Halve, og det var den Gang Smør, der kunde gjemmes, hvorimod der nu til Dags jo slet ikke kan være Tale om at gemme Noget, idet det fordrer fra Dag til Dag, saa tror jeg, at det tilstrækkelig er viist, i hvilken uhyre Grad vi ere gaaede ned. Vi maa ikke glemme, at vi ere gaaede saa langt ned med Prisen paa vort første Klasses Smør, at vi have set det Søerhjn, at første Klasses Smør er blevet betalt med ringere Pris til Export, end det er blevet solgt til i Byerne, ja endog til ringere Pris, end Kunstsmør er blevet betalt med i Byerne; der har altsaa Kunstsmørret ikke kunnet trykke. Det, vi trænge til, er sandelig det, at vi kunne faae høiere Priser, men det kunne vi ikke faae, naar vi blive ved med at forøge den Mængde første Klasses Smør, som vi have. Vi maa ønske, at vi kunne blive ved, og Andelsmeierierne vise jo ogsaa den Vej, der skal gaas, og Hr. Sawaeg har lovet os, at vi skulle komme til at udføre 100 Millioner Pund Smør af første Klasse. Lad os haabe det, jeg ønsker det, og jeg tror ogsaa, at vi kunne gjøre det, men to Ting maa vi saa iagttage: Vi maa spise noget Andet herhjemme, naar vi udføre vort Smør, og desuden maa vi se at skaffe Kjøbere. Nu er det jo karakteristisk, at naar denne Lov har kunnet finde en saadan Indgang, og Agitationen har kunnet finde det Raaderum, som den har faaet, saa er det virkelig paa Grund af den fuldt ud begrundede Panik blandt Landmændene. Det er ogsaa rimeligt, naar vi huffe paa, hvorledes de økonomiske Forhold for Jordbruget ere gaaet tilbage i de sidste 15 Aar, hvorhen vi stue. Kreditforholdenes uheldige Ordning, den sorgelige Tilbagegang i alt Forretningsslib, manglende Udvikling af vore Kommunikationsmidler for at følge med paa Verdensmarkedet, det One med det Andet, og nu i Aar, at det næstviagtigste Meieriprodukt efter Smørret, nemlig Svinene, dem gaa de hen og slaa fuldstændig ihjel for os med en Sygdom, der kaldes Svinedifteritis eller Svinepest. Vor Herre veed, hvor de have faaet det Navn fra, de kjendte den ikke, da den kom, naagtet det er en Sygdom, der findes overalt i Verden og ogsaa her, og

som vi aldrig blive af med, hverken vi eller de Andre, men nu ligge vi alligevel og ere udelukkede fra Markedet, og det er ikke underligt, at Landmændene have faaet en Panik i sig, samtidig med de stadig dalende Priser paa Smør. Naar der er Panik, er der altid En, der viser, hvor Flden er. En Mand her har ogsaa ment og viist det, og her som andre Steder er man saa styrret over hinanden uden at tage det med Rolighed, og overveie Forholdene. Det, som der i dette Dieblif er Tale om, er: Hvor ligger Grunden til, at vi faae saa daarlige Priser for vore Varer; vi gjøre os ligesaa megen Umage nu og bestræbe os for alt Muligt, og vi staa med en dygtig Mand i Spidsen for vort Meierivæsen, nemlig Professor Segelcke; thi han skal have Eren for nu i 15 Aar paa bedste Maade at have hjulpet Meierivæsenet. Desforuden have vi Forsøgstationer, og andre Mænd slutte sig til den Nævnte. Hvorfor faae vi de daarlige Priser? Saa siger man, det er Kunstsmørret, medens Andre sige, det er de daarlige Tider. Nei, ingen af Delene! Det er aldeles ikke Grundene og kan ikke være det. Jeg skal erindre det ærede Mindretal om, at det selv bestandig saa stærkt urgerer, at vort Smør er en Luxusartikel, som vi maa skjærme og værne om, ellers tager det Skade. Ja, det er netop en Luxusartikel, men Brugen af Luxusartikler tager ikke af, fordi Tiderne ere daarlige; Luxusartikler kjøbes kun af de rige Folk, og de kunne saa meget bedre kjøbe det nu, som det er billigere. Netop naar Smørret er faldet, maatte de kunne kjøbe saa meget Mere, og paa den Maade holde Priserne oppe. Men de rige Folk ere kun til i begrændset Antal her i Verden. Jeg tillob mig ved 1ste Behandling at nævne et Exempel paa, hvorledes Forbruget kunde antages at fordele sig: Jeg gif ud fra, at af et Antal af 30,000 Familier have kun 2,000 Maad til at kjøbe første Klasses Smør til de Priser, vi skulle have — ikke nu; thi til de Smørpriser, vi nu have, er der mange flere, der kunne kjøbe det — men f. Ex. til de Priser, vi havde i 1876, da Gjennemsnitsstopnoteringen for hele Aaret var over 120 Kr. I den Henseende anførte jeg Forholdet mellem Formuefordelingen og Smørkonsumtionen, saaledes som jeg troede, det var rigtigt, men dog er jeg bleven forbauet over at se, hvor nøie det laar til. I Opgjørelser i „Verlingske Tidende“ forleden Dag ophlystes det, at efter den Indkomstsskat, der i 1881 betaltes i England, fandtes der af Skatteydere, der